

Література

1. Андреев В.И. Диалектика воспитания и самовоспитания творческой личности. Основы педагогики творчества. – Изд. Казанского университета, 1988. – 238 с.
2. Вилькеев Д.В. Применение гипотезы в познавательной деятельности школьников при проблемном обучении. – Казань, 1987. – 66 с.
3. Педагогіка. / За ред. М.Д. Ярмаченка. – К.: Вища школа, 1986. – 544 с.

ДИДАКТИЧНІ ЗАСАДИ ОРГАНІЗАЦІЇ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ НА УРОКАХ ЗООЛОГІЇ.

Новописьменный С.А. (Полтава)

Формування всебічно розвиненої і гармонійної особистості є головним завданням сучасної школи. Гармонійність проявляється в пропорційній єдності біологічного, соціального та індивідуального. Індивідуальність людини – це сукупність оригінальних, неповторних якостей.

Розвиток особистості включає і цілеспрямовану педагогічну діяльність вчителя, зорієнтовану на підвищення рівня навчальної активності. Враховуючи індивідуальні особливості учнів, вчитель застосовує на уроці ті, чи інші методи навчання. Тільки активні методи дають можливість кожному учневі працювати інтенсивно, з інтересом та бажанням. Активними методами можна вважати лише ті, котрі спонукають до активного, старанного навчання всіх учнів класу, а не лише сильних та допитливих. [5, с. 56]

Нажаль, є викладачі, основна турбота яких тільки дисципліна і успішність, причому в дисципліні вони вбачають засіб виховання, а не його результат. Наказуючи, спонукаючи, караючи, заохочуючи вони подавляють особистість учня, його ініціативу, прагнення, волю, домагаючись покори, а разом з тим лише зовнішнього благополуччя, забуваючи, що розвиток особистості без подавлення волі, без примушення і конкретних покарань – це і є педагогіка співробітництва, яку корисно використати в усіх видах взаємодії викладача з учнем, і, насамперед, в контрольованій самостійній роботі. [7, с. 24]

Педагогічна цінність контрольованої самостійної роботи полягає в забезпеченні активної пізнавальної діяльності кожного учня, її максимальної індивідуалізації з урахуванням психофізіологічних особливостей і академічної успішності учнів, переслідуючи при цьому мету: максимально сприяти розвитку індивідуальності. [6, с. 122]

Сьогодні вся система освіти спрямована на гуманізацію та індивідуалізацію навчання, а відтак, збільшення годин на самостійну роботу учнів. Природно, що ступінь самостійності учнів збільшується по мірі оволодіння знаннями і засобами самостійної роботи. Людина сама повинна прожити і пережити свій процес становлення, оскільки у вигляді набору знань досвід не передається. Для підвищення ефективності виховання самостійності необхідно враховувати психологічну сторону формування цієї якості, продумано відбирати оптимально розвиваючі засоби, знати показники передової педагогіки, що вирішує ці питання.

Процес навчання, що передбачає оптимальні зовнішні впливи: правильне наростання складності в навчальній роботі, постійна всебічна напруга здібностей учнів для виконання задач, що ускладнюються, забезпечує ефективний розвиток самостійності. [3, с. 224]

У відповідності до навчальних планів, вивчення курсу зоології передбачає велику кількість годин на самостійне опрацювання. Окрім цього, практично кожна лабораторна робота, екскурсія передбачає використання елементів самостійної роботи. [, с. 73]

Найвища складність процесу самостійної роботи на уроках зоології полягає в доведенні до учнів її принципів, та їх практичну реалізацію. Подолання цих складностей тісно пов'язане з вимогами до школярів самим знаходити послідовність виконання завдання, на основі різноманітних, відомих, а інколи і самостійно «відкритих» способів та прийомів самостійної діяльності. Ступінь відпрацювання прийомів і засобів самостійної діяльності і визначає легкість та складність вирішення учнями задачі, що поставлена перед ними. [2, 8, с. 22]

Література

1. Асаналиев М. К. Педагогические условия организации самостоятельной работы студентов. М., «Просвещение», 1988.
2. Брунгов Е.П., Малахова О.П. Самостоятельные работы учащихся по биологии. М., «Просвещение», 1984.
3. Вервес Ю.Г., Балан П.Г., Серебряков В.В. Біологія – 7, Київ: «Генеза».- 2002.
4. Гапон Э.В. Педагогические условия повышения эффективности самостоятельной работы школьников. М., «Просвещение», 1989.
5. Євдокімов О. В. Нові педагогічні технології організації навчання школярів. К., Рад. Школа, 1991.
6. Козаков В.Н. самостоятельная работа студентов и ее информационно-методическое обеспечение. К., « Высшая школа», 1990.
7. Корсунська В.М. Уроки загальної біології. Посібник для вчителів. К., рад. Школа, 1993.
8. «Моделі навчання» (для студентів педагогічних спеціальностей) / За ред. Т.С. Кашманової. Серія: навчально-методичні матеріали – Вип. 5. – Львів: Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2002.

АГРАРНА ПІДГОТОВКА – СТРУКТУРНИЙ КОМПОНЕНТ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ФАХІВЦЯ З ПРИРОДНИЧИХ ДИСЦИПЛІН

Оніпко В.В. (Полтава)

Розв'язання комплексу завдань підготовки сучасних спеціалістів – учителів природничих дисциплін в умовах реформування економіки та модернізації системи освіти України, її входження в світовий і європейський простір потребує підвищення якості й ефективності навчально виховного процесу, постійного ускладнення, вдумливого господарського підходу до викладання спеціальних дисциплін. Засвоєння технологій аграрного виробництва, необхідних для якісного забезпечення профільності середньої школи вимагає від сучасного вчителя природничих дисциплін докорінної реконструкції попередньої системи знань, цінностей, навичок, установок та підвищення професійної компетентності викладача.

За результатами дослідження пріоритетних проблем російської системи освіти серед причин, що гальмують реформування вищої школи, на недостатній рівень професіоналізму і компетентності управлінських кадрів припадає 24